

שדהיקברים הרום כאתר ימית מנסים לרמות את כל המדינה

קיבלו צווייפניו לראשית נובמבר שנה זו. שבוע קודם לכן הופקד משמר צבאי בכניסה לאזור, אסר על אורחים את הי הכניסה. עקפנו את נקודת-המשמר, נכנסנו לשטח. לאחר מכן חזר המושל הי צבאי את פעילי כרם-שלים כי אם ייתפסו בשטח — ייאסרו.

תכמים פוליטי. נכנסנו לשטח. עצרנו ליד בית-התפילה המרכזי של האזור. כמה עשרות בדואים בילו שם את צום הי ראמדאן. הם ניראו חרדים. לאחר ששאלו לשלום מוטי כנען, סיפרו כי אף-על-פי שצווייפניו נועדו להיכנס לתוקפם רק בראשית נובמבר — הרי כבר בשבוע האחרון הודיעו אנשי המושל כי בתוך 24 שעות עליהם לפנות את השטח. הם לא פינו. בתום הזמן הקצוב לא אירע דבר — אך שוב הודיעו כי בתוך 24 שעות עליהם לפנות את המקום. כך נמשך הדבר כבר ימים מספר.

הסיפור חזר ונישנה כל פעם שעצרנו לשהח עם אחד הבדואים. מסתבר כי מי אחורי הודעות הנישול התכופות מסתתר שיקול פוליטי.

לפוצץ. הודות לפעילותם של אנשי הקיבוצים בסביבה, נודע ברבים דבר הי נישול החדש, שאמור היה להישאר בסוד. שר-הביטחון החליט לפוצץ את הפרשה לפני הבחירות — כדי לקבוע עובדות בשטח. שיקולו היה כי המערך יאלץ לעמוד למיננו — כך תיעשה מלאכתו בידי אחרים.

אנשי המימשל טוענים, כי בשטח חגי-שול החדש מתגוררים 350 בדואים בלבד. הבדואים טוענים כי באזור מתגוררים קרוב ל-15 אלף איש. אין ספק כי לפחות אלפיים-שלושת אלפים בדואים אכן מתגוררים באזור.

בכיייה לדורות. קשה לראות כיום כיצד יצליחו קומץ הפעילים בעלי המצפון לעכב את הבולדוורים של שר-הביטחון. תוכנית הנישול של הבדואים המפיתחה, ששלב א' שלה החל עוד ב-1969, נכנסת לשלבה הסופי.

אלפי הבדואים האחרונים חיים באימה מפני המחר, כאשר יותרו ללא בית, ללא מימ, ואף ללא אפשרות פרנסה. במימסד הישראלי לא נותר איש שיעזור להם: ראשי מפ"ם כבר חדלו, למעשה, אף מה-עמדת-הפנים כאילו הם מופתעים כל פעם מחדש מהמתרחש בפיתוח.

הגורם האחרון שיכול לעצור את הי-בולדוורים היא דעת-הקהל בישראל. אם זו תתערור בעוצמה מספקת — ייתכן שי-תימנע עוד בכיייה לדורות.

דיעות

האיש הגדול

„כך חיינו הציבוריים, כן המאבק בשארת ערביי השמחים — הם תוצאת נפיונו של משת דיון לחגיג לשימוץ“
מבול המאמרים שהתפרסם בעיתונות (המשך בעמוד 22)

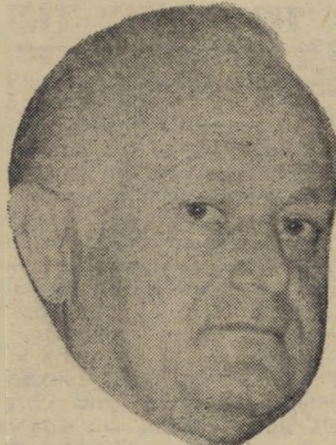
„למחרת שוב באו הבולדוורים, ועקרו גידולים שונים. כנראה שזה עוד לא הסוף, כי בשטח נשאר מקלות-סימון רבים.“
מרמים. סיפרו פעילי כרם-שלים: „מרמים את העיתונאים בארץ. מנסים לי-רמות את כל המדינה. מפיצים שקרים כאילו בית-הקברות נתגלה במקרה על תווי הכביש העומד להיסלל.“
זה כמובן שקר אחד גדול. בית-הקברות נמצא בשטח שאותר להקמת ימית. הוא לא נתגלה במקרה. הבדואים הודיעו על מיקומו מראש למושל.
„היינו כאן כאשר הוציאו את הגוויות הראשונות. אבל הם לא הפסיקו את הי עבודה. אפילו לא טרחו לפנות את כל הגוויות. פשוט יישרו את השטח — איתן ביחד.“
המשכנו בסיוור לכיוון אלג'ורה. באזור זה הוחלט, עוד באוגוסט 1973, לפנות שטח ענק בן 36,000 דונם. התושבים

מיושר, ליד עץ בודד. שם היה ביתי הקברות של השבט. אנשי הכרם צילמו את המקום ביום הראשון לפינוי השטח. או עדיין אפשר היה לראות את הקברים. עתה, היה השטח כולו מיושר, כאשר הריצי שרשראות הטרקטורים נראים בכירור. סיפר הבדואי: „לפני שלושה שבועות קיבלנו הודעה שעלינו לפנות את שטח בית-הקברות וכן שטחים אחרים. מצובדים. פנינו לדיין, למושל הרצועה ולמושל רפיח. וביקשנו לחוס את בית-הקברות.“
„מושל רפיח הכטיח כי לא יהרוס את בית-הקברות. למחרת הגיעו למקום עשרה פועלים מאחז-יינוס, ובראשם שלושה קציי נים. הם חפרו והוציאו עשר גוויות. הם לא הפרידו בין הגברים לבין הנשים. את הגוויות לקחו לבית-הקברות בשייך-זואיד. בשטה נותרו גוויות רבות. אחר-כך באו הבולדוורים ויישרו את השטח. זרמסו את הגוויות שנשארו.

(המשך מעמוד 14)
של בני שבט סבאה. **מדווח כתב „העולם הזה“ על סיורה של חוליית-הכיסוי בפיתחה, בשבוע שעבר:**
לאחר ימית הגענו על גבי קומנדקאר בעל הגעת קדמית, שהעמידו לרשותנו חברי כרם-שלים. מספר חברי הכרם. ובי-ראשם מיקי שדה. הדריכו אותנו. הקומנדקאר התקדם לאיטו בחול הטוב-עני כאשר לפתע, מאחורי אחת מגבעות החול, נתגלה לעינינו נווה-ימדבר: שטח ירוק, מדהים ביופיו, ובו גידולי מנגו, גויאבות, תמרים ואבטיחים.
בינות לגידולים הבחנו במקלות-סימון תקועים באדמה: במקום כבר החלו עבודות פיתוח ליישר את השטח.
הקברים נעלמו. עצרנו ליד אחד מכני שבט סבאה. היושבים במקום ומעבי-דים את אדמתם. הוא הצביע על שטח

החוק הופעל נגד החשודים הקטנים - אך לא נגד החשוד העיקרי

מזונברים את בניאל

נגיר זנבר נגד התקיפס — חולשה

התעשייה כי הדירה בתל-אביב תיחשב כי שווה רק 150 אלף לירות (שוויה האמיתי או היה כפול).

כן החליטה הוועדה, באותו רוב קולות, כי הבנק ילווה לזנבר 50 אלף לירות ללא הצמדה, בריבית של 9%, ועוד 100 אלף לירות יועמדו לרשותו כך:

משכורתו הועלה רטרואקטיבית ל-5000 לירות לחודש, והבנק ישלם את מס-ההכנסה המגיע על התוספת של 1500 לירות נטו לחודש.

התוספת של 1,500 לירות, כפול 40 חוד-שי עבודה בבנק, תיחן 60 אלף לירות. פיצויי פרישה של חודשיים לכל שנה — יתנו, על ארבע שנות עבודתו, עוד 40 אלף לירות (למעשה עבד זנבר שלוש שנים, אבל לצורך החישוב עיגלו אותו לארבע).

כך יצרו למען זנבר 100 אלף לירות — על חשבון בעל המניות העיקרי של הבנק לפיתוח התעשייה, הלאו הוא משלם המי-סים.

למשלם המיסים הזה, שחשמיד כנדיבותו, גם אם בלא בדיקה, דירה של 300 אלף ל"י במחיר 50 אלף ל"י לרשות זנבר — קשה היה לראות מה ההבדל בין פרשת בניאל לזו של זנבר. לעין החדוים שלו, נראתה פרשת זנבר חמורה אף הרבה יותר.

קשה היה לו השבוע להבין מדוע החוק, שהופעל כה בדקדקנות נגד מדען מצטיין, אך חסר שקרים — לא הופעל נגד הנגיד עתיר הכוח.

ב) בקולות משה בנו גיטר, מבנק דיסקונט, ארנסט יפת, מהבנק הלא-י, מל וגדעון להב, מנכ"ל משרד המסחר ו-התעשייה, התנגדו: מרדכי זנגי, יו"ר הי רשות לניירות ערך באוצר, ואברהם זבר-סקי, מבנק הפועלים.

קויים חמורים אחרים, שמעורבים בהם פקיד בכיר, מנכ"ל או דירקטור — לא יסיים הדירקטוריון את הדיון, אלא חייב הוא להעביר את הנושא לקבלת הנהגות הזר הממונה או היועץ המשפטי לממש-לה.

החשד נגד בניאל התבסס על מקרה קור-דם, שהוגשה בו תלונה פלילית נגד אלכ-סנדר זיפשטיין, לשעבר מנהל החברה הי-ממשלתית לסיכוני סחר חוץ.

קודם שפרש לפנסיה, הסדיר לעצמו זיפשטיין פיצויי פרישה מוגדלים, ובכך, לדעת היועץ המשפטי לממשלה, עבר על פקודת החברות, האוסרת על מנהלים לי-פעול לקידום טובת הנאתם הפרטית ו-לרעת החברה.

התלונה שהגיש שמגר נגד זיפשטיין — ואשר טרם החל הדיון בה — תחייב אותו ככל הנראה לנהוג כך גם כלפי בניאל.

מאזיה מתבקשת עתה השארה: מדוע מסרב שמגר לפעול באותה צורה גם נגד נגיר זנבר בנק ישראל משה זנבר? האם מפעיל שמגר את החוק נגד החשודים חסרי תמיכה פוליטית אי קשרים?

שתי דירות

הפכו לאחת

ד עובדות לגבי פרשת זנבר הן אלה:
ב-2.8.68 התמנה משה זנבר לתפקיד סגן יו"ר מועצת המנהלים של הבנק לפי-תוח התעשייה. ב-6.8.70 התמנה ליו"ר מוע-צת המנהלים של הבנק — וכן לתפקיד יועץ-בשכר לשר המסחר והתעשייה סנסה ספיר.

משכורתו היתה אותה עת 3,500 לירות לחודש, ששילמו שווה בשווה הבנק ו-מס"ת.

● זנבר התגורר בדירת ענק בבית משור-תף מהודר ברחוב פנסק בצפון תל-אביב. את הדירה רכש הבנק — עליידי מיווג שתי דירות לדירה אחת.

● ביום 1.11.71 התמנה זנבר לתפקיד נגיד בנק ישראל, וביקש לקנות מהבנק לפיתוח התעשייה את הדירה. וזה אף-על-פי שמקום עבודתו החדש היה עתה בירושלים — ושם המשיך לתחזק כל העת בדירה פרטית אחרת, ברחוב ברטנורא 12.

● עובדת היותו כבר בעלים של דירה בירושלים מנעה מבנק ישראל את האפש-רות להעמיד לרשותו דירת שרד בעיר. לעומת זאת, בתל-אביב, לא יכול היה בנק ישראל לתת לו דירת שרד, — כי מקום עבודתו היה בירושלים, כך, יכול היה זנבר לקבל דירה רק מן הבנק לפיתוח התעשייה, שבו סיים כבר לעבוד.

● כיוון שלא היה לו כסף פנוי, וכיוון שלא רצת למכור את דירתו בירושלים כדי לממן את רכישת הדירה בתל-אביב, החלי-טה הוועדה המיוחדת של הבנק לפיתוח

יועץ מישמטי שמגר נגד החלשים — תקיפות

ה ארם המופתע ביותר בישראל, ערב ראש השנה, היה מן הסתם ד"ר אברי-הם בניאל, מנכ"ל החברה הממשלתית תעשיות מחצבי ישראל (תמי).

זו היתה הפתעה כלל לא-ניעמה: כי דווקא לפני החג, נודע לבניאל ששר-הפיתוח, חיים גבתי, פנה במכתב ליועץ המישפטי לממשלה בבקשה לבדוק את הי חשדות כי בניאל ופרופסור דויד גינצבורג, יו"ר מועצת המנהלים של החברה — עברו עברה פלילית.

בניאל הוא מבכירי המדענים בישראל, המציא את התחליף הנקרא על שמו להפוך עפרות פוספטים לחומצה ורחתית בחומצת מלח, במקום בחומצה גפריתית, כפי שהיה מקובל בעבר. התחליף שהמציא מופעל בתשלובת ערד ובמפעל המגנזיום בסדום, התלונה נגד מדען דגול זה טענה, כי ערב פרישתו מניהול תמי, ביוני '73 הועלה שכרו רטרואקטיבית חמש שנים — החל באפריל 1968.

את ההעלאה אישר גינצבורג, ויאר אמיי-תי, מנהל המינהל למחקר אוצרות הטבע במשרד הפיתוח, התלונן על כך לפני מנחל רשות החברות הממשלתית יעקב סלמן. סלמן העביר את התלונה לשר הפיתוח, והשר פנה ליועץ המשפטי לממשלה, מאיר שמגר.

חשד לפגיעה

בטוהר-המידות

ב קשת גבתי משמגר לפתוח בחקיי-רה, התבססה על הלחטת הממשלה מדצמבר 1971, שקבעה: „בכל מקרה בו יש חשד לפגיעה בטוהר-המידות, או לי-